

Богъ не обыча оныя, които правятъ зло. Бой ся за това, сыне мой, да не правишь зло, или да кажешъ зло или да чувствувашь или да смислишь зло. Помни, че Богъ всякога тя гледа.

И. О, мамо, колко е голѣмъ Богъ! Надѣвамъ ся, че щѣ да правѣхъ, да говорѣхъ, да чувствувамъ и да мислѣхъ което е добро за да мя обыча Богъ, и да мя прибере на небо-то кога умрѣхъ.

М. Наистинѣ, така ся надѣвамъ и азъ, чадо мое; но мъркна; отвържи кърпѣ-тѣ отъ очи-тѣ си, та да идемъ въ къщи: довечера тамъ ще ти говорѣхъ пакъ за Бога, небесныя-тѣ твой бащѣ.

— 0 —

РАЗГОВОРЪ ЕІ.

Госпожа Анна не заборава обѣщаніе-то си за да поучи пакъ Иванча за Бога. Тя сѣдна предъ прозорецъ-тѣ на одаѣ-тѣ си, и луна-та свѣтѣше толкова, щото не трѣбѣше свѣщъ, а небо-то бѣше посыпано съ звѣзды. Иванчо превзѣтъ отъ това зрѣлище, начна да чувствува така щото никога до това време не бѣше чувствовалъ. “Колко е великъ Богъ,” рече той, и колко трѣбува да е силенъ, за щото направи и украшава свѣтлѣ-тѣ лунѣ, и всичкы-ты прекрасны звѣзды „!

М. Наистинѣ, чадо, колкото е великъ Богъ